

Milí diváci, příznivci Divadelního souboru Jiřího Voskovce a čtenáři Vosk(n)ovin, máme milou příležitost se opět setkat na divadelním svátku, pro divadelníky jedním z nejvýznamnějších, a tím je premiéra. Premiéra, tedy první provedení díla, bývá spjata nejen s mnoha očekáváními, hlavně reakcí publika, ale také nervozitou. Někdy se divadelníci obdarovávají takzvanými „zlomvazky“, jednak na památku, jednak jako ochranu před přebrepty a dalšími „nehodami“. V Sázavě premiéruje domácí soubor po třech letech, o to víc se jedná o událost významnější. K této příležitosti si soubor vybral - jak jinak - komedii. Cílem divadelníků je své diváky zejména pobavit. Tentokrát se jedná o hru osvědčeného francouzského autora Marca Camolettiho *Na správné adrese*, a uvidíme ji v režii Lenky Kuchlerové. Nebudeme vám prozrazovat děj, snad jen to, že významnou roli v příběhu hraje zkratka P.P.S., která vše pořádně zamotá. Takže Pěkně Potichu Sedte, za chvíli začínáme.

Rozhovor s Lenkou Kuchlerovou, režisérkou hry *Na správné adrese*

Jak dlouho se divadlu věnuješ?

Od roku 1992. Začínala jsem jako němá Suzan, která měla asi dvakrát nebo třikrát opakovanou jednu větu. Potom jsem většinou hrála, občas i zpívala, v davu.

K režii ses dostala jak? Co všechno už máš „na kontě“?

Začínala jsem jako pomocná režie, když jsem pomáhala Jirkovi Janouškovi režírovat *Strašidelný dům*. Později jsem dělala choreografie do obnovené premiéry *Balady pro banditu*. Mojí první režijní zkušeností byla detektivní komedie *Hrobka s vyhlídkou*, následovala vánoční hra *Do Betléma chvátejme!* a teď režijuji *Na správné adrese*.

Jak ses vlastně dostala do sázavského divadelního souboru?

Dozvěděla jsem se tenkrát, že se do divadla shání někdo, kdo umí tančit. Přihlásila jsem se a od té doby jsem tady...

Co Tě baví víc? Režie nebo herectví?

Režie! Herectví mě nikdy nebavilo (*smích*). Vždy jsem to brala tak, že nejsem herečka, neumím zahrát všechny ty různé herecké polohy, takže se skutečně za herečku nepovažuji... Ted'ka už asi dokážu trochu blbnout, ale ze začátku jsem ani nevěděla, kam s očima.

Co tě na režii baví?

Já vlastně nevím... asi, že jsem schopná herce někam vést. Když si přečtu hru, mám hned nějakou představu a dovedu nějakým způsobem lidi nasměrovat a mohu se pokusit i z neherce udělat herce.

Proč sis vybrala právě hru *Na správné adrese*? Co Tě na ní zaujalo?

Vybrala jsem si ji z nutnosti. Mám v hlavě úplně jinou hru, jenže ta je vázána autorskými právy pro jedno pražské divadlo, takže se zatím hrát nesmí. Hledala jsem situační komedii, aby se diváci i herci pobavili, a po přečtení asi deseti scénářů, jsem skončila u téhle. Většinu her máme totiž problém obsadit, protože nemáme „omladinu“, která by se hodila do rolí milenek nebo milenců. Mladí lidé nám v souboru chybí. Šla jsem spíš po tom, aby se daná hra dala napasovat na náš věk. Přišlo mi, že v případě hry *Na správné adrese* to půjde, navíc se mi líbila. Není to žádná hluboko myšlenková hra, je to prostě jenom legrace.

Dělala jsi ve scénáři hodně změn?

Ne hodně, ale škrtila jsem, protože některé repliky byly dlouhé, nicneříkající a hodně se opakovaly.

Do hry jsi obsadila i několik hereckých nováčků. Bylo to během zkoušek znát?

První zkoušky byly katastrofa, bála jsem se, že to vůbec nepůjde, byl cítit obrovský stud. Každý by si asi řekl: „Ne, to nejde, ten člověk to v sobě nemá.“ Ale jak to postupuje... myslím si, že v každém z nás něco je. Každý někdy zahrál nějakou komedii. Třeba zalhal a snažil se vypadat, že nelže. Už to je začátek hereckého výkonu. Největším problémem byl asi pohyb po jevišti. Vědomí, že se nemusíme pořád kývat nebo něco dělat s rukama - to je to nejtěžší, špatně se to učí. Každý má také svá gesta a řečové návyky,

které je těžké odbourat, když se do hry nehodí. Ale daří se nám to.

Ve hře hraje *Tvůj syn i Tvůj manžel*. Neměla jsi třeba obavy říct jim své připomínky?

Ne, to jsme si vyjasnili hned na začátku. Na Láďu (*manžel, představitel role Spartaka; pozn. red.*) mám oblíbenou větu: „Ty se vzpěčuješ.“ To řeknu a on se začne smát... S Tomášem (*syn, představitel role Bertranda; pozn. red.*) už jsem zvyklá pracovat. Respektuje mě a já zase respektuji, když má nějaký dobrý nápad. Takže vůbec žádný problém v tom, že jsme v příbuzenském vztahu, není.

Určitě sis udělala představu o jednotlivých postavách. Naplnili herci Tvé představy nebo třeba roli i posunuli?

V několika okamžicích ano, proto také říkám, že jsem režisér z leknutí a nechávám si od herců i radit. Když mi řeknou: „Hele, já bych to zkusil takhle“, tak nejsem proti. Za režiséra se nepovažuji, nemám na to žádnou školu... když už mi něco přijde přes čáru, tak řeknu: „Ne.“ Kvituji to, že jsou všichni nesmírně poslušní.

V době, kdy děláme rozhovor, máte zhruba týden do premiéry. Jak to vidíš?

Včera jsem se trochu uklidnila (*smích*). Do včerejší zkoušky to bylo hodně bezesných nocí. Nepokládám to ještě za dokonalé. Dvě alternativy herečky, které mají náročné, čtvrt hodinové scény, nám ze zdravotních důvodů vypadly. Řekla bych, že kvůli zdravotním komplikacím bychom potřebovali ještě asi měsíc. Ale mákli jsme. Zkoušíme skoro každý den, snažíme se dohnat, co se dá.

Jak myslíš, že se budeš cítit během premiéry, zatímco se herci budou „potit“ na jevišti?

Já vám upřímně řeknu, že mi nezbyvá nic jiného než dělat druhou náповědu. Hlavně během prvních představení, než se to trochu vyhraje... možná si půjdu užít třeba takovou třetí reprízu, ale do té doby budu herce jistit ze zálohy (*smích*).

Co bys popřála hercům na dnešní premiéru před sázavským publikem?

Aby jim text naskakoval úplně sám. Ať nepotřebují náповědu a zjistí, že to umí. Já vím, že to všichni umí!

Co bys popřála divákům?

Aby se chechtali od začátku do konce. Řekla bych, že v dnešní době si stačí pustit jakékoliv zprávy a člověk se hned potřebuje někde pobavit a vypnout. Myslím si, že tohle hra splňuje.

V(n) Pozvánka na Voskovcovu Sázavu

Končí školní rok i divadelní sezóna, ale (*a to děti nerady slyší*) prázdniny se rychle překulí a máme tu podzim.

No a Voskovcova Sázava a podzim patří nerozlučně k sobě. Letos nás čeká již 23. ročník této přehlídky amatérských hudebních divadel. Začínáme v pátek 13. září, závěrečný večer se slavnostním předáváním ocenění proběhne 25. října. Připraveno je šest soutěžních a jedno nesoutěžní páteční představení, a také dvě nedělní pohádky. Již teď probíhají přípravy, abychom se všichni mohli od půlky září scházet v sázavském kulturním domě. Těšte se na zajímavý a pestrý program - a my se těšíme na vás!

NOVÉ TVÁŘE NA JEVIŠTI

V inscenaci hry Na správné adrese dostali velkou hereckou příležitost nováčci, které vám Vosk(n)oviny představí v rozhovorech na této straně. Zajímá vás, o koho jde, jak se dostali k divadlu či do souboru DSJV? Jedná se o Janu Bílou, Ladislava Daniela a Petra Stanovského. Jana už sice zkušenost s prkny, co znamenají svět, má, ale její nynější role je jednou z hlavních. Láda se dosud v souboru podílel zejména na výpravě inscenací či hrál jen malé roličky. Stávající postava Spartaka je tak pro něj skutečnou „kládou“. Petr hrával divadlo kdysi na gymnáziu, a do hry Na správné adrese skočil jen pár týdnů před premiérou. Věříme, že se vše podaří a přejeme (nejen nováčkům) „Zlomte vaz!“.

Rozhovor s Janou Bílou, představitelkou role Marie-Louisy

Jak ses dostala k divadlu?

Tančila jsem flamenco a na jedno moje představení vzala kamarádka jako doprovod svého kamaráda, který byl, mimo jiné, režisér v jednom malinkatém pražském divadelním spolku. Zaujala jsem ho svým temperamentem a řekl mi, že jim v jedné hře, kterou za dva měsíce hrají, vypadla herečka. Ptal se, jestli bych se to dokázala naučit, tak jsem řekla: „Tak proč ne?“ To bylo v roce 2018, předtím jsem nikdy nemluvila před lidmi, jen tančila, takže pro mě byl docela dril se to naučit. Doufám, že je mě vzadu vůbec slyšet (smích).

K DSJV ses dostala v loňském roce, kdy jsi naskočila za jinou herečku do vánoční hry...

Měla jsem tam dvě role, Pannu Marii a tanečnici. V roli tanečnice jsem se cítila lépe (smích). Hlavně se mi ale líbila ta atmosféra celého spolku. Všichni mě mezi sebe vzali hodně mile a cítila jsem se jako v takové nové rodině.

Takže, když přišla nabídka na roli v další hře, tak jsi neváhala?

Ne, vůbec. Říkala jsem si: „Jo, to je paráda.“ a těšila jsem se.

Rozhovor s Petrem Stanovským, představitelkou role Jeana

Můžeme říci, že jste v DSJV jedním ze tří hereckých nováčků...

To mě překvapilo, že je nás úplně nových víc. Když jsem do souboru přišel, tak jsem si říkal, že jsem asi jediný a ostatní už jsou určitě všichni machři a najednou bylo slyšet: „Vy herci a my neherci.“ Tak jsem si říkal: „Jací my? Kolik nás je těch neherců?“

S divadlem jste měl už nějakou předchozí zkušenost?

Kdysi kdesi na gymnáziu. Hrál jsem ve hře Ze života hmyzu. Ted'ka, takovou náhodou, jsem se k tomu znovu nachomýtl. Četl jsem inzerát, že chybí představitel jedné role. Přišli jsme dva a ten druhý odpadl. Já jsem si také nebyl úplně jistý, že bych zůstal, ale když on stihl odpadnout dřív, tak jsem věděl, že už to musím rafnout a holt odehrát. Nakonec jsem se tady s tím sžil, všichni mě přijali mezi sebe.

Co Vás přimělo na inzerát zareagovat?

Přišlo mi to, že proč ne. Taková náhoda. Navíc tohle není hlavní postava, jen jedna z vedlejších, a ještě takový vyjukanec, moulá. Tak jsem si řekl: „To se vsákně.“ Kdyby šlo o nějakou těžce charakterní roli, to bych ucukl.

Pokračoval byste rád v DSJV i v budoucnu?

Přijde mi, že jo. Shodou okolností, jak jsem k tomu přilnul,

Rozhovor s Ladislavem Danielem, představitelkou role Spartaka

Jak ses dostal do DSJV?

Dělal jsem kulisy do hry Hrobka s vyhlídkou.

V souboru jsi ale zůstal...

Protože tu mám svoji lásku.

Dělal jsi kulisy i do této hry?

Ano. Navrhovali jsme je s režisérkou.

Ve hře Na správné adrese máš jednu z hlavních mužských rolí. Je to Tvá první herecká příležitost?

Naprosto, nechodil jsem do žádného dramataku, jsem divadlem úplně nedotčený.

Jak se na jevišti cítíš?

Zatím dobře. Trému nemám, ale to víte, že určitě

nějaká přijde (smích). Čím víc se blíží premiéra, tím jsem nervóznější.

Jak se Ti role Spartaka hraje?

Dobře, sedla mi. Musel jsem mít ale několik zkoušek navíc. Když žiješ s režisérkou, tak musíš mít mnoho mimo-zkoušek, to jinak nejde (smích).

Jaká byla Tvá reakce, když Ti byla role Spartaka nabídnuta?

To nechcete slyšet (smích). Měl jsem obrovskou radost... a nemyslím to ironicky (smích).

Čtěl bys v hraní pokračovat?

To uvidíme po prvním představení (smích). Asi jo, budu chtít pokračovat. Zjistil jsem, že hrát můžu (smích).

Na co bys nalákal diváky?

Myslím si, že hra Na správné adrese diváky pobaví. Je to legrace, nadsázka...

Budeš mít na premiéře trému?

Už teď na zkoušce jsem ji cítila. Měla jsem okno v místě, kde jsem nikdy nic nezapomněla... tréma udělá hodně, ale doufám, že nic nezapomenu (smích).

Cítíš se lépe v komedii nebo by sis ráda zkusila i nějakou vážnější roli?

Mám radši komedie. Zkusila bych si ale i role jiného typu, než jsem vždycky měla. Buď jsem se hodně převlékala nebo šlo o role hodně o tanci nebo svádění mužů. Brala bych takovou puťku. Možná se to ke mně ale prostě hodí, proto jsem vybírána spíš na role tohoto typu.

Čemu bys nyní dala přednost – tanci nebo herectví?

Obojí má svoje. Tancování je pro mě jednodušší, mám pocit, že hybat se umím lépe než pracovat s hlasem, ale věřím, že tréninkem se to dá naučit. Teď mě herectví baví asi víc.

Co Tě na tom baví?

Že na chvíli zapomenu na to, kdo jsem. Je to pro mě taková terapie. Zapomenu na všechny starosti, na všechno možné, co člověka trápí a na chvíli jsem někdo jiný.

Co bys vzkázala divákům?

Přijďte, bude to sranda. Přijďte se zasmát.

se mi to nezdá až tak náročné, jak jsem si myslel, že to bude. Bral bych to asi jako výzvu i do budoucna.

Máte těsně před premiérou. Jste nervózní?

Nervózní jsem byl na samém začátku. Všichni už byli dál, když jim vypadl během zkoušek herec a já do toho musel vklouznout ještě s papírem v ruce. Oni už text krásně vykládali a já byl pořád na startu. Říkal jsem si, že jestli to takhle bude pořád, tak to bude průšvih, ale postupem času jsem jejich náskok dohnal. Roli jsem se jako když bičem mrská naučil teprve nedávno, tak už s tím můžu pracovat a není to jenom štěstí, že text vůbec odřikám, ale už se tam dá i něco přidat.

Herecký výkon je o spoustě maličkostí, které herec musí ovládat – práce s hlasem, pohyb po jevišti, ovládnutí textu, spolupráce s hereckými kolegy... Dělal Vám něco z toho třeba větší problém?

Mám takový pocit, že v jeden moment mi dělalo problém úplně všechno (smích). Režisérka poctivě říkala: „Tohle ještě kdybys přidal a tady tohle...“ Pak mi došlo, že chce jinak naprosto všechno (smích). A až když jsem jí poslechl, tak začalo dávat smysl se na těch prknech vůbec pohybovat.

Jak byste diváky na hru Na správné adrese nalákal?

Je to komedie plná rozkošných nedorozumění. To je nosný moment celého spektaklu. I já se ještě kolikrát druhotně zasměji, i když to vidím po několikáté. Ten, kdo to uvidí poprvé, to ideálně odchláme od začátku do konce (smích).

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlédnutá představení uvítáme na tradičním e-mailu vosknoviny@seznam.cz.

Všechna vydání V(n) budou postupně zveřejňována na webu a facebooku DS Jiřího Voskovce a též na facebooku přehlídky Voskovcova Sázava na odkazech:

www.divadlo-sazava.cz
www.fb.com/vosknoviny
www.fb.com/dsjvs